

ὄτι βοηθεῖ τοῖς ἐν θαλάσῃ κινδυνεύουσι. Βουλγαρικὸν δέ τι ἄσμα, ἀρηγούμενον πῶς ἕκαστος τῶν ἁγίων ἔλαβε παρὰ τοῦ θεοῦ μερίδα τινὰ ἐν τῷ κόσμῳ, προστίθῃσι :

Καὶ τί 'πῆρ' ὁ ἅγιος Νικόλας ;
'Πῆρε τῆς θαλάσσης τὰ καράβια·
κι' ὅποιος μὲ καράβι ταξιδεύει
πρῶτ' ἀπ' ὄλ' ἄς κἀν τὸ σταυρὸ του,
κι' ἄς παρακαλῆ τὸν ἅγ. Νικόλα.

Τέλος ἐν σερβικῷ ἄσματι ἀναφέρεται, ὅτι τριακόσιοι καλόγηροι πλέοντες εἰς τὸ Ἅγιον ὄρος, κατελήφθησαν ὑπὸ τρικυμίας· ἐσώθησαν δὲ πάντες, ἅμα ἐπεκαλέστησαν τὴν βοήθειαν τοῦ ἁγίου Νικολάου.

N. Γ. ΠΟΛΙΤΗΣ.

Η ΜΟΥΣΑ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ

Διήγημα.

Συνέχεια ἰδὲ σελ. 758.

Ἴδου δὲ τί παρέστη ἐνώπιόν μου·

Δωμάτιον εὐρύχωρον λευκοῦς ἔχον τοὺς τοίχους καὶ γυμνοῦς. Πρὸς τὸ βῆθος ἐκάθητο ἡ Μαρία ἐπὶ ἀπλοῦ σκαμνίου, ὑπομειδιῶσα, πανταχοῦ περιστρέφουσα τὸ βλέμμα καὶ ἔχουσά τι τὸ σαρκαστικὸν καὶ σκωπτικόν. Ἐν τῷ μέσῳ τραπέζιον κεκαλυμμένον ὑπὸ τετριμμένου σαλίου, καὶ ἐπ' αὐτοῦ γραφίδες, βιβλία, χαρτῖα, καὶ πρὸ τοῦ τραπέζιου ἴστατο κόρη νεαρὰ, ἡ Ἐλένη βεβαίως, ἀφηρημένη εἰς τὴν εὔρεσιν ὁμοιοκαταληξίας τινός ἢ ἡμιστιχίου· περὶ δὲ τὴν ἐστίαν ἐκάθητο πρώτη μὲν ἡ κυρία Βαλλιᾶ, ἐνδεδυμένη ἐν μέρει μὲν ὡς χωρική, ἐν μέρει δὲ ὡς γυνὴ τῶν πόλεων· δεύτερος δὲ ὁ κ. Ζαφειράκης, φορῶν περισκελίδας στενάς φαιοῦ χρώματος, περιστήθιον κίτρινον μετὰ πλατυτάτων ἀναστροφῶν, περιλαίμιον ὑψηλὸν φθάνον μέχρι τῶν ὠτων, λαιμοδέτην πλατύτατον, ἱμάτιον κυανοῦν μετὰ κομβίων μεταλλίνων, καὶ ἀπὸ τῆς ἀλύσεως τοῦ ὄρολογίου του ἐκρέματο ὀρθογώνιον κροταλίον στιλβόντων ἐπὶ τῆς κοιλίας του. Μετὰ τὸν κ. Ζαφειράκην ἐκάθητο ὁ ἐνωμοτάρχης ἐν μεγάλῃ στολῇ, καὶ μετ' αὐτὸν δύο τινές, ὧν ὁ μὲν ἦτο, ὡς ἔμαθον ὕστερον, ὁ δημοδιδάσκαλος, ὁ δὲ ὁ δημοτικὸς ἰατρός.

Ἄμα εἰσελθόντα οἱ πάντες με ὑπεδέξαντο ἐγερθέντες. Ἐγὼ δὲ προσῆλθον κατὰ πρῶτον πρὸς τὴν κυρίαν Βαλλιᾶ καὶ τὴν ἐχαρτίεσα μετὰ τοῦ ὀφειλομένου πρὸς μητέρα Μούσης σεβασμοῦ, ἔπειτα δὲ προσκλίνας πρὸ τῆς ἡρώδως ἔλαβον τὴν θέσιν μου πλησίον τοῦ κ. Ζαφειράκη. Παρὰ τῇ Μαρίᾳ ἐκάθητο ὁ Σταῦρος, ὁ δὲ κύριος Βαλλιᾶς παρὰ τῇ συζύγῳ του.

Ἐγένετο σιγὴ ἐπὶ τινὰ ὥραν, καθ' ἣν ἠδυνήθην νὰ παρατηρήσω τὴν Μοῦσαν ὑπὸ τὸ φῶς τῶν ἐπὶ τοῦ τραπέζιου δύο κηρίων.

Καίτοι ἦτο ἐνδεδυμένη ἐπιτεταδευμένης, ὕτε

χάριτος ὅμως ἔστρεφετο, οὔτε θελγῆτρον τινός· τὸ μέτωπόν της ἦτο καθαρὸν καὶ ἄγνόν, τὸ βλέμμα γλυκὺ καὶ ὑπερήφανον, τὸ στόμα ῥοδόχρου καὶ ἀγέλαστον, ἡ δὲ κόμη της, φύσει βοστρυχώδης, κατεχέετο πυκνὴ ἐπὶ τοῦ τραχήλου καὶ ἐπὶ τῶν ὤμων της. Μ' ἐφάνη δὲ ὡς τι κομψὸν καὶ εὐγενὲς πτηνὸν τῶν τροπικῶν ἐγκεκλεισμένον ἐν τῷ αὐτῷ κλωβίῳ μετὰ χυδαίων χηναρίων, ἐξαιρουμένης βεβαίως τῆς Μαρίας καὶ τοῦ ἀτυχοῦς Σταύρου μου.

Πρῶτος ἔλυσε τὴν σιγὴν ὁ κ. Ζαφειράκης. Στηρίζας τὴν χεῖρά του ἐπὶ τοῦ ὤμου μου μετὰ πλείστης οἰκειότητος καὶ ἐπιδεικτικῶς ἅμα καὶ μετὰ κόμπου μὲ ἠρώτησε·

— Ὁ κύριος εἶνε ἐραστής ;

— Ἐραστής τίνος ; ἠρώτησα ἐγώ.

— Αἶ, τίνος ; ὑπέλαβε μειδιῶν πονηρῶς, τῶν καλῶν στίχων, ἐννοεῖται.

— Ἄ, μάλιστα, κύριε, ἀγαπῶ τοὺς καλοὺς στίχους.

— Μὰ τότε, δὲν εἰμποροῦσες νὰ ἔλθῃς σὲ καταλληλότερη περίστασιν . . . ἠκούσθη ὀπισθὲν μου φωνὴ τραχεῖα καὶ ὑπόκωφος ὡς ἀπὸ σπηλαίου τινός ἐξερχομένη. Στραφεὶς δὲ ἀποτόμως εὐρέθην ἀπέναντι τῆς φοικωδεστάτης μορφῆς χωροφύλακος, ὅποιαν οὐδέποτε ἄλλοτε εἶχον ἰδῆ. Καίτοι δὲ ἔχων τὴν συνειδησίην μου ἤσυχον καὶ ἤρεμον, ἀκουσίας ὅμως ἔχουσα τὴν χεῖρα εἰς τὸ θυλάκιόν μου ἵνα βεβαιωθῶ ὅτι εἶχον ἐπάνω μου τὸ διαβατήριόν μου.

— Ὁ κύριος εἶναι εἰδήμων ; προσέθηκεν ὁ κ. Ζαφειράκης.

— Δὲν θέλει ῥώτημα, ἀνεφώνησεν ὁ κ. Βαλλιᾶς, ἀφ' οὗ ὁ κύριος ἔρχεται ἀπὸ τὸ Παρίσι.

Ὁ κ. Ζαφειράκης καὶ ὁ ἐνωμοτάρχης ἀντήλαξαν βλέμμα κρύφιον, ἐν ᾧ ὁ δημοδιδάσκαλος καὶ ὁ ἰατρός συνδιελέγοντο ταπεινῇ τῇ φωνῇ παρηγορούντες με πλαγίως.

Πρῶτη δὲ ἔλαβε τὸν λόγον ἡ κυρία Βαλλιᾶ.

— Ἡ Ἐλένη ἔλαβε σήμερον ἐπιστολὴν τοῦ... (εἶπε τὸ ὄνομα ἐνός τῶν μεγίστων συγχρόνων ποιητῶν), ἀπάντησιν ἐνός ποιήματος τὸ ὅποιον τοῦ εἶχε στείλη. Οἱ φίλοι μας βέβαια μετὰ χάριτος θὰ ἀκούσουν πόσον ἡ πρωτεύουσα ἐκτιμᾷ τὴν Ἐλένην μας.

Ἡ ἐπιστολὴ διελθούσα τὰς χεῖρας πάντων, ἦλθε καὶ εἰς τὰς χεῖράς μου. Ὄντως ἦτο ἐπιστολὴ τοῦ μεγίστου τῶν ἡμετέρων ποιητῶν. Ἠχάριστε τὴν νεάνιδα διὰ τοὺς ροητευτικὸς στίχους της καὶ ἔλυετο διότι τοιαύτη μεγαλοφυΐα ἐξητημίζετο ἀδίκως ἐν ἀφανεί ἐπαρχίᾳ.— «Ἐλθε εἰς Παρισίους, ἔλγε ἐν τέλει, διότι ἐκεῖ μόνον ἡ μεγαλοφυΐα σου θὰ δυνήθῃ νὰ ἀνοίξῃ ἐλευθέρως τὰς πτέρυγὰς της. Ἡ ὑπολαΐ; κρύπτει τὴν φωλεάν της μετὰ τῶν αὐλάκων τῶν ἀγρῶν, ἀλλ' ὁ ἀετὸς ἵπταται ἐπὶ τῶν ὀρέων».

— Θαυμάσιον ! ἀνεφώνησεν ὁ κ. Ζαφειράκης :

ἡ ὑπολαΐς κρύπτει τὴν φωλαάν της μεταξὺ τῶν αὐλάκων τῶν ἀγρῶν, ἀλλ' ὁ ἀετὸς ἵπταται ἐπὶ τῶν ὀρέων! Τί ἄλλο λέγω καὶ ἐγώ!

— Εἶνε γραμμμένη μετ' στίχους; ἠρώτησεν ὁ χωροφύλαξ.

— Ὅχι, ὑπέλαθεν ὁ κ. Ζαφειράκης, εἶνε πεζὴ ποίησις.

— Κύριοι, εἶπεν ἡ Ἐλένη προσερχομένη πρὸς ἡμᾶς, εἶνε εἰς τὸ πεζόν, ἀλλὰ εἰς ποιητικὸν ὕφος.

— Αὐτὸ εἶπα καὶ ἐγώ, ὑπέλαθεν ὁ κ. Ζαφειράκης. Πεζὴ ποίησις, καὶ πεζὸν εἰς ποιητικὸν ὕφος εἶνε ἐν καὶ τὸ αὐτό.

— Ὅχι ἀκριβῶς, παρετήρησεν ἡ Ἐλένη μειδιῶσα.

Ἄλλ' ἐγὼ διεκαιομένη ὑπὸ τῆς ἐπιθυμίας νὰ ἀκούσω τὴν Μοῦσαν ἄδουσαν, ἥτις καὶ ἤρξατο μετ' ὀλίγον.

— Χθές, εἶπεν ἡ Ἐλένη, τοῦ μὲν ἀστέρος τῆς ἡμέρας σβεννυμένου ὀπίσω τῶν δασῶν ἡμιγύμων ὑπὸ τοῦ φθινοπώρου, τῆς δὲ σελήνης ἐν τῷ ἀντιπέραν ὀρίζοντι ἀναπτούσης σιγηλῶς τὴν ἐξ ἀλαβάστρου αὐτῆς λυχνίαν, καὶ τοῦ οὐρανοῦ διανοίγοντος ἤδη τὰς πλουσίας αὐτοῦ ἀδαμαντοθήκας . . .

— Θαυμάσιον! ἀνεφώνησε διακόπτων ὁ κ. Ζαφειράκης, καὶ ὄλ' αὐτὰ διὰ νὰ ἐκφράσῃ τὸ κοινὸν καὶ τετριμμένον: Χθές περὶ τὴν ἐβδόμην ὥραν τῆς ἑσπέρας!

— Στίχοι εἶνε; ἠρώτησεν ὁ ἐνωμοτάρχης.

— Ὅχι, ἀκόμη, ἀπεκρίθη ὁ κ. Ζαφειράκης: τώρα χορδίζει τὴν λύραν της.

Τὰς λέξεις ταύτας ἀκούσαντες ὁ Σταῦρος καὶ ἡ Μαρία ἠγέρθησαν ἐπὶ τῶν ἀκρων ποδῶν των καὶ ἐξέτειναν τὸν τράχηλον προσπαθοῦντες τέλος νὰ ἴδωσι τὴν φαντασιώδη λύραν, ἥτις ἀπὸ τινων ἤδη ἐβδομάδων ἀπήλιπε τὴν περιεργίαν των.

Ἡ Ἐλένη ἐξηκολούθησε:

— . . . ἐπορευομένη περίλυπος καὶ σύννου ἀκρωμένη τοῦ μελαγχολικοῦ κρότου τῶν ἀπεξηραμένων φύλλων τριζόντων ὑπὸ τοὺς πόδας μου καὶ σαρουμένων ἔμπροσθέν μου ὑπὸ τῆς φθινοπωρινῆς αὔρας. Μακραὶ σκιαὶ κατέβαινον πρὸς τὴν κοιλάδα καὶ ἦτο ἤδη κατὰστερος τῆς νυκτὸς ὁ μανθῦας. Ἐπορευομένη σύννου καὶ κατηφῆς, ὅτ' ἐξάπνης ἀντήχησεν ἡ ψυχὴ μου ὡς λύρα Αἰολικὴ καὶ ἀνέμιξεν ὕμνον ἐρωτικὸν πρὸς τὰς μυστηριώδεις συναυλίας τῆς φύσεως. Ἐκράτησα στροφάς τινας ἐξ αὐτῶν καὶ αὐτὰς μέλλω ἤδη πρὸς ἡμᾶς νὰ ἀπαγγείλω.

— Ἄς ἀκούσωμεν τὸν ὕμνον! ἀνεφώνησεν ἐν χορῷ ἡ ὁμήγυρις.

Ἡ νεάνις ἵστατο ὀρθὴ στηρίζουσα τὰς χεῖρας ἐπὶ τῶν νώτων ἑδρας τινός, ἐνθους καὶ τὰ ὄματα ἔχουσα ὑψωμένα πρὸς τὸν οὐρανόν. Ἐν τῇ στάσει ταύτῃ μείνασα στιγμὰς τινας, ἀπήγγειλεν ἔπειτα βραδέως καὶ μετὰ φωνῆς βαρείας ὡ-

δεκάδα στροφῶν, αἵτινες διήγειραν ἐνθουσιασμόν, ὃν οὐδὲ κἀν θὰ ἐπιχειρήσω νὰ περιγράψω.

Οἱ στίχοι της, ἀληθῶς εἰπεῖν, ἦσαν ἀρκετὰ καλοὶ ὡς στιχουργία, ἀλλ' ἄνευ τινός πρωτοτυπίας, ἄνευ νοημάτων, κενοὶ ἐννοίας, κομπώδεις. Καὶ ὅμως ἐκ διαλειμμάτων ἐγένετο ἐπαισθητὴ ποιητικὴ τις αὔρα λεπτοτάτη καὶ ποῦ καὶ ποῦ μεταξὺ σωρείας μεταφορῶν ἐπιτετηθευμένων, προέκυπτον χαρίεσσαί τινες εἰκόνες, ἴα τινὰ, ἀνθη τοῦ ἀγροῦ μεταξὺ τῶν ἀγρίων χόρτων. Ἦσαν ἐνὶ λόγῳ στίχοι, ὁποίους οἱ καθ' ἡμᾶς ποιηταὶ καθ' ἑκάστην κατὰ μυριάδας κατασκευάζουσι. Καὶ ἐν συλλόγῳ μὲν οἱ τοιοῦτοι στίχοι ἀναγινωσκόμενοι οὐδενὸς τὴν προσοχὴν θὰ ἐκίνοῦν, ἀλλ' ἐκεῖ ἐν τῷ καπηλείῳ τοῦ χωρίου καὶ τὰ μετριώτατα γίνονται θαυμάσια καὶ ἐγὼ αὐτὸς μικροῦ δεῖν ἀνεφώνησα ἐκ θαυμασμοῦ πρὸς τὸ κάλλος στροφῆς τινος.

Ὅτε δὲ ἡ Ἐλένη ἀνέγνωσεν ὅ,τι εἶχε νὰ ἀναγνώσῃ, ἡ μήτηρ της σπεύσασα τὴν ἐνηγκαλίσθη καὶ δακρύουσα ἐξ ἀγαλλιᾶσεως τὴν κατεφίλει ἀναφανοῦσα:

— Ὁ ἀ τιμῆσθαι τὴν οἰκογένειάν σου, κόρη μου!

Ὁ δὲ κ. Βαλλιᾶς ἔλυζεν ὑπὸ ἐκπλήξεως καὶ θαυμασμοῦ, ὁ Σταῦρος ἔκλαιεν ἐν τῇ γωνίᾳ του, τῆς δὲ Μαρίας τὸ πρόσωπον οὐδέποτε ἄλλοτε ἦτο τόσῳ φαιδρὸν καὶ σκωπτικόν. Ἐν τῷ μεταξὺ κραυγαὶ σύμμικτοι ἀντήχησαν ὑπὸ τὸν Ἐλικῶνα, κραυγαὶ τῶν φοιτητῶν τοῦ καπηλείου, ζητούντων νὰ πῶσι, διὸ παρευθὺς ὁ Σταῦρος καὶ ἡ Μαρία ἀνέστησαν καὶ ἤκουσα τὴν κορασίδα ἀπὸ καρδίας ἀνακαγαχάζουσα ἐν ᾧ κατέβαινε τὴν κλίμακα.

— Λοιπὸν, κύριε, τί λέγετε; μοι εἶπεν ὁ κ. Ζαφειράκης πλήττων με τὸν ὄμιον ὀπωσοῦν τραχέως.

— Αἶ, βέβαια, λέγω ὅτι εἶνε στίχοι ὄντως καλοί.

— Καὶ ἔμπορῶς νὰ γείνη ἄλλιῶς; ἀνεφώνησεν ὁ ἐνωμοτάρχης. Ἡθελα νὰ τὸν ἐβλεπα ἐκεῖ ὃν ποῦ θᾶλεγε πῶς δὲν τοῦ ἀρέσουν.

— Καὶ ὅχι μόνον ἀπλῶς καλοὶ, προσέθηκεν ὁ δημοδιδάσκαλος, ἀλλὰ ἐγὼ πολὺ νὰ εἶπω ὅτι εἴμπορεῖ τις νὰ διαβεβαιώσῃ ἄνευ δισταγμοῦ ὅτι εἶνε ἀριστοί.

— Ἄς μὴ συστελλώμεθα, κύριοι, νὰ ἐκφράσωμεν ἐλευθέρως τὴν γνώμην μας, εἶπεν ὁ ἱατρός, καὶ νὰ ὁμολογήσωμεν ὅτι εἶνε ἐξῶχος ἀριστοί.

Ἐγὼ εἰζεύρω τί ὑπέφερον βλέπων προσφερόμενον τοσοῦτον πρόστυχον θυμιάμα πρὸ τῶν ποδῶν τῆς δυσμοίρου νεάνιδος, ἧς τὸ πρόσωπον ἡκτινοβόλει ἐξ ἡδονῆς καὶ ὑπερηφανείας. Ἄλλ' ὅπως δήποτε τὴν ἰκέτευσα νὰ μὴ σταθῇ ὅπου ἐστάθη, καὶ νὰ μᾶς εἶπῃ ὀλίγους ἔτι στίχους. Ἐκεῖνη δὲ ἀσμένως καὶ μετὰ πάσης προθυμίας ἔλαβεν αὐθις τὴν προτέραν της θέσιν καὶ μετ' ἄ-

περιγράφτου ἀταραξίας ἀπήγγειλεν ἡμίσειαν δωδεκάδα ἐλεγείων, ἅτινα οὐδὲν ἄλλο ἦσαν ἢ ἀσθενῆς ἤχώ, ὡχρὰ ἀνταύγεια, ἀτελεῖς ἀντιγραφαι τῶν μεγάλων ποιητῶν, καί, ἀπλῶς εἰπεῖν, ἀείποτε τὰ αὐτὰ τοῖς αὐτοῖς: οἱ ἀστέρες, ἡ σελήνη, ὁ ἥλιος, τὰ σκιερὰ ἄλση, τὰ διαγῆ ῥυάκια, τοῦ ἀνέμου ὁ θροῦς, οἱ στεναγμοὶ τοῦ κύματος, τὰ ἐπὶ τῶν κυμάτων διολισθαίνοντα ἀκάτια, ἡ ἑωθινὴ καὶ ἡ ἑσπερινὴ αὔρα, τῶν πτηνῶν τὸ κελᾶδημα, αἱ εὐφρόσυνοι ἡδοναὶ τοῦ ἕαρος, τοῦ φθινοπώρου αἱ μελαγχολίαι κτλ. κτλ.

Ὅτε δὲ τὸ ὥρολόγιον ἐσήμανε τὴν ἕκτην ὥραν, ὅλη ἡ ἡμέγηρος διελύθη, ἐγὼ δὲ ἐπειδὴ ἤμην πως ἐκ τῶν οἰκειῶν, ἀπέμεινα μόνος μετὰ τῆς οἰκογενείας. Μετέβην δὲ καὶ ἐκάθισα παρὰ τῇ Ἑλένῃ καὶ διεσκέδαζον δίδων αὐτῇ ἀφορμὴν νὰ λαλή. Καίτοι δ' αἱ ἀξιώσεις αὐτῆς ἦσαν γελοῖαι, κατὰ τὰ ἄλλα μοι ἐφάνη ἀξιολόγος κόρη, ἀλλὰ πεπλανημένη ὀλίγον ἕνεκα τῆς κενοδοξίας τῶν γονέων τῆς καὶ τῆς μωρίας τῶν. Τὴν παρεκάλεσα νὰ μοι διηγήθῃ πῶς ἐφανερώθη ἐν αὐτῇ κατὰ πρῶτον ἡ ποιητικὴ εὐφυΐα, μοι εἶπε δὲ ὅτι ἠσθάνθη ἐαυτὴν ποιητικὴν ἀναγινώσκουσα τὰς *Ποιητικὰς Μελέτας* τοῦ Λαμαρτίνου.

— Ὡς ὁ Λαφονταῖνος, εἶπον ἐγὼ, ἀκούσας ᾤδῃν τινα τοῦ Μαλέρβου.

Ἡ οἰκογένεια βλέπουσα ὅτι ἤμην πως εἰδήμων τῆς φιλολογίας, μὲ ἠξίωσε τινος πίστεως καὶ ὑπολήψεως, καὶ μοι ἐπέδειξε πλείστας ὅσας εὐνοϊκὰς κρίσεις ἐνδόξαν ἀνδρῶν ἃς εἶχε λάβῃ ἢ νεαρὰ Μούσα, μεταξὺ δὲ ἄλλων καὶ ἐπιστολὴν τινα τοῦ νομάρχου, ἀποφαινομένου διαρρηθῆναι ὅτι ἡ Ἑλένη ἐμελλέ ποτε νὰ δοξάσῃ τὸν νομόν του ὀλόκληρον. Ἡ δὲ κυρία Βαλλιᾶ μοι ὑπέδειξε ὅτι ἡ καταγωγή τῆς δὲν ἦτο νὰ γείνη σύζυγος *ξεροδόχου*, διότι εἶχε πατέρα δικαστικὸν κλητῆρα, ἀλλὰ ἐδυστύχησεν ἡ οἰκογένειά τῆς.

Μοι ἀνεκοίνωσεν ἔπειτα ἐμπιστευτικῶς τὰ σχέδιά τῆς καὶ τὰς ἐλπίδας τῆς. Εἶχεν ἀποφασίση νὰ παραιτήσῃ τὸ ξενοδοχεῖον καὶ νὰ συνοδέσῃ τὴν κόρην τῆς εἰς Παρισίους.

— Τοῦτο θά μας κοστίσῃ πολὺ καὶ πολὺ, προσέθηκεν, ἀλλὰ τοῦλάχιστον δὲν θά με τύπτῃ ἡ συνείδησις ὅτι ἔβαλα τὸν λύχνον ὑπὸ τὸ μῶδιον, ὡς μας ἔγραφεν ὁ κύριος νομάρχης. Καὶ ἔπειτα ἡ Ἑλένη μας θά τα βγάλῃ ἐκατονταπλάσια τὰ ἔξοδά μας. Ἐπειδὴ εἰς τὸ Παρίσι δὲν θά δοξασθῇ μόνον ἀλλὰ θά ἀνοίξῃ καὶ ἡ τύχη τῆς.

Ἐγὼ δὲ ἀκούων τὴν ταλαιπώρον γυναῖκα οὕτω λαλοῦσαν, κατεσπαρασσομένη τὴν καρδίαν.

— Ὁὐ πωλήσωμεν τὸ λειβάδι μας, εἶπεν ὁ κύριος Βαλλιᾶς, τὰ δύο μας χωράφια καὶ . . .

— Παλάτι θά σας κτίσω ἐγὼ, πατέρα μου! ἀνεφώνησεν ἡ νεᾶνις πηδῶσα ἐπὶ τῶν γονάτων τοῦ πατρὸς τῆς. Ἐγὼ ἐτόιμους πρὸς ἕκδοσιν δύο τόμους ποιήσεων τὰ *Κυρόροδα* καὶ τὰς *Κραυγὰς τῆς ψυχῆς*.

— Εἶν' ἓνα κομμάτι μάλαυμα ἡ κόρη μου! εἶπεν ὁ κύριος Βαλλιᾶς ἀσπαζόμενος τῆς Ἑλένης τὸ μέτωπον.

— Πῶς τὰ βλέπετε τὰ σχέδιά μας, κύριε; μὲ ἠρώτησεν ἡ μήτηρ τῆς Ἑλένης.

Δὲν εἶχον τὴν δύναμιν νὰ ψέξω τὰ ὄνειρα τῶν ἀγαθῶν τούτων ἀνθρώπων. Εἶπον δὲ ὅτι ἐπειδὴ θά διατρίψω ἡμέρας τινὰς ἐν τῷ χωρίῳ, ἔχομεν καιρὸν νὰ συζητήσωμεν τὸ πρᾶγμα.

[Μετάφρασις].

Π.Ι.Φ.

[Ἐπιτελεῖ τὸ τέλος].

ΔΑΝΕΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ κ. Κ. . . ἐπανέρχεται ἀπὸ κυνηγετικῆς ἐκδρομῆς.

— Ἀ, φιλιτάτη μου, λέγει πρὸς τὴν σύζυγόν του ἅμα εἰσελθὼν, εὐθηνά τὴν γλύτωσα σήμερα. Φαντάσου ὅτι ἐνῶ ἐγουρίζαυς μετ' ἀμαξί, ὁ ἀμαξίας μὰς ἔρριξεν ἐπάνω ἓνα κάρρο με πρόβατα' εὐτυχῶς ποῦ μόνον τὰ ζῶα ἔπαθαν. . .

Καὶ ἡ Κυρία μετὰ τρυφερᾶς στοργῆς:

— Καὶ σὺ, ἀγάπη μου, δὲν ἔπαθες τίποτε, ἔ;

* *

Φιλάργυρος μεταβαίνει εἰς ὀδοντοῖατρον, ἵνα τοῦ ἀποσπάσῃ δύο πάσχοντας ὀδόντας.

— Πόσο θέλεις; ἐρωτᾷ τὸν χειροῦργον πρὶν ἀρχίσῃ τὴν ἐργασίαν.

— Δέκα φράγκα τὸ πρῶτον καὶ πέντε τὸ δεύτερον.

— Ἀ! τότε, βγάλε μου μόνον τὸ δεύτερον' ἄλλη φροῦ βγάνω καὶ ἄλλο.

* *

Μέσον πρὸς ἀποφυγὴν ὀχληρῶν ἐπισκέψεων:

Ὁ κ. Π. ὅταν ἐργάζεται ἐν τῷ γραφείῳ του, προσαρτᾷ χαρτίον ἔξω τῆς θύρας ἐφ' οὗ γράφει: «Φίλιτατε, μετὰ μίαν ὥραν ἐπανέρχομαι' πρόσμενε, ἂν θέλῃς».

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

Κινεζικὴ σοφία.

Ὁ φέρων καθαρὰ ὑποδήματα ζητεῖ νὰ ἀποφύγῃ καὶ τὴν ἐλαχίστην ἐκ τοῦ πηλοῦ κηλίδα' τούτου δ' ἕνεκα βαδίζει ἐπὶ τῆς ἄκρας τῶν ποδῶν, μόλις ἐγγίζων τὴν γῆν. Ἀλλ' ὅταν ἀπαξ κηλιθῶσι τὰ ὑποδήματά του, οὐδεμίαν τοῦ λοιποῦ καταβάλλει προσοχὴν ὅπως ἀποφύγῃ τοὺς ῥύπους. Οὕτω καὶ ὁ ἄνθρωπος, ἅμα ἀποκτήσῃ τὰ πρῶτα ἐλαττώματα, παύει κατὰ μικρὸν τοῦ νὰ σέβεται ἐαυτόν.

Τρία πράγματα δὲν δύναται τις νὰ ἀποκτήσῃ διὰ μέσου τριῶν ἄλλων: πλοῦτη διὰ τῆς ἐπιθυμίας, νεότητα διὰ τοῦ ψιμμουθίου, υγιείαν διὰ τῶν ἰατρικῶν.